

La dura vida dels 'paparazzi'

Els mosquits de la 'jet set'

A vegades, amb raó o sense, s'ha criticat durament els fotògrafs que no respeten la intimitats dels famosos. Però també és veritat que sense lectors no hi hauria *paparazzi* i sense lectors no hi hauria *jet*.

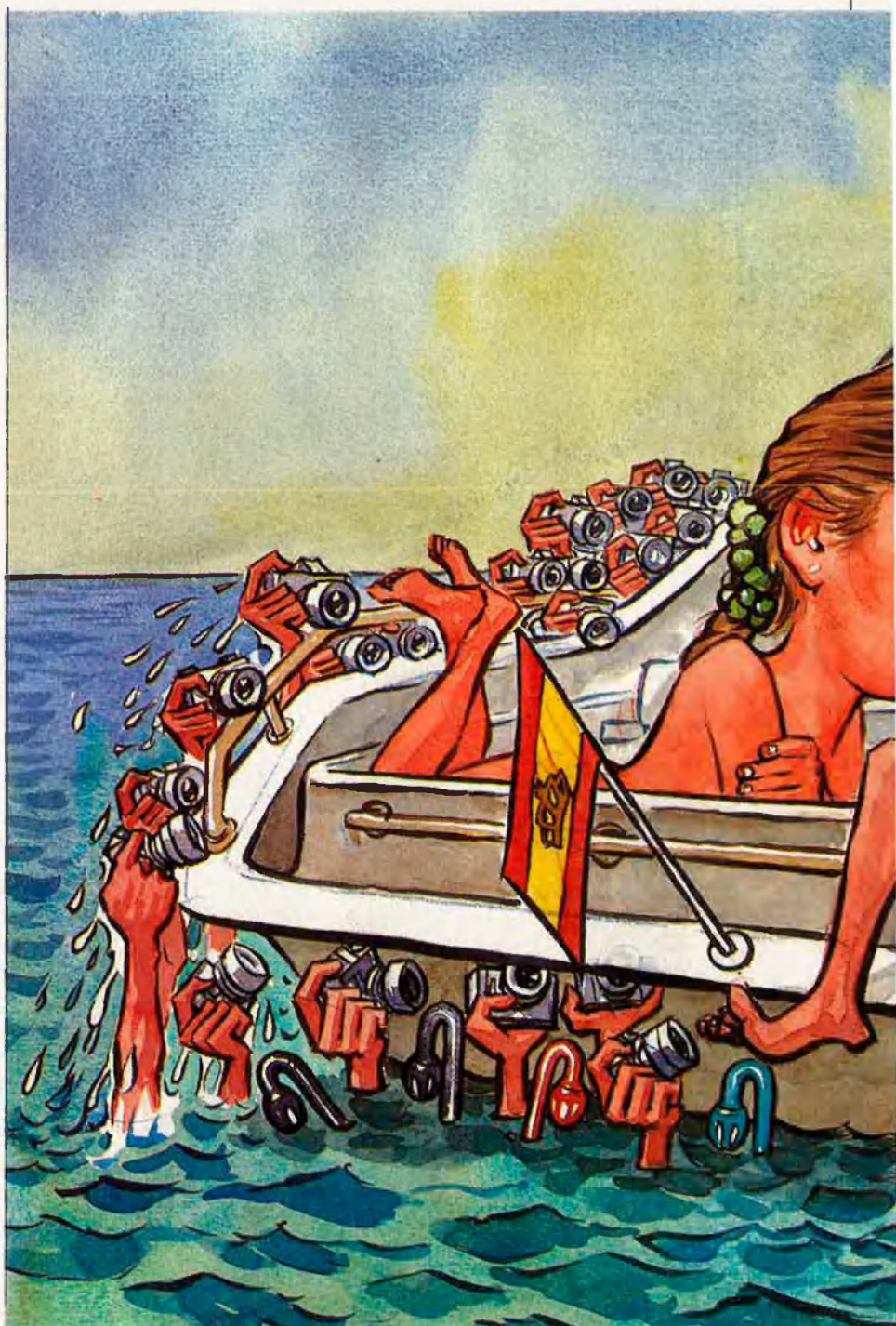
El dia set era segur que arribava el senyor ministre. Era segur que havia d'anar a nadar a aquella platja, i era segur que els *gorilles* que l'acompanyaven no deixarien fer cap foto. El senyor ministre havia donat ordres que no se'l molestàs i qualsevol càmera que deambulàs per la zona havia de desaparèixer.

D'altra banda, Pacífic V. i Viduquind I., dos fotògrafs avesats a feines *dures*, tenien la missió d'enxampar el polític amb banyador. La tasca es presentava difícil, i per això van elaborar una estratègia digna dels graus més alts de *paparazzi*. Prop de la platja on banyava el seu cos el senyor ministre hi havia dos bars. Un per a *guiris* i l'altre, amb millors vistes a la mar, per a la resta de la gent. Pacífic i Viduquind, que treballaven conjuntament encara que per a mitjans diferents, se n'anaren al bar per a turistes: cremes bronzejadores, ulleres de sol, bosses amb inscripció de "Mallorca is beautiful" i, dins d'elles, dues càmeres amb el seus corresponents teleobjectius i filtres, per si el sol venia de cara. La resta de *paparazzi*, ingenus ells, van anar a parar a l'altre bar. Una estesa de màquines fotogràfiques va omplir les taules de la terrassa. L'espera era una mica feixuga, així que, mentrestant, els fotògrafs de diversos punts de la geografia espanyola es dedicaven a comentar *proeses* de l'ofici.

Però, ¡oh desgràcies!, abans de comparèixer el senyor polític, van venir cinc o sis escortes del getilhome i van evacuar els periodistes. Els nostres personatges, no obstant, continuaven, camuflats, entre la multitud d'estiuejants, aliens a la *moguda*.

I, per fi, el nostre ministre va irrompre a l'arena de la platja. Els següents segons van ser confusos i ràpids: "clikfsssk-clicksssk". ¡Caçat!

—Dues fotos, ja podem tornar—, va comentar Pacífic.

—Amb aquestes ens treim mig estiu, com a mínim—, contestà xalest Viduquind.

L'estratègia havia funcionat. L'endemà, el senyor ministre hagué de fer una trucada als dos diaris, perquè els fotògrafs van ser felicitats efusivament pels seus respectius directors.

MALLORCA: PARADÍS PERIODÍSTIC

Aquesta història, encara que increïble, és totalment certa. Lògicament canviant

els noms dels fotògrafs. I històries com aquesta són quotidianes entre els anomenats despectivament *paparazzi*. Però ¿què en sabem realment, dels *paparazzi*? ¿Per on es mouen? ¿Com saben on i quan han d'aparèixer?

Un *paparazzi* no és més que un fotògraf especialitzat a caçar famosos i que s'hi dedica exclusivament. A Mallorca, en arribar l'estiu, vénen de molts de punts de la geografia peninsular i, fins i tot, alguns britànics s'hi deixen caure quan saben certa una visita de la família reial o de la noblesa anglesa.

No tenen un preu establert: cobren per foto aconseguida. Poden tenir dies dolents, que no troben ningú, i un dia magnífic, que pot compensar amb escreix la feina perduda els jorns anteriors. Els *paparazzi* cobren més o menys, dependent de la *peça caçada*, com diuen a l'argot. Així, el preu per reportatge fotogràfic pot oscil·lar entre les 20 mil pessetes i, sempre que el personatge sigui excepcional, les fotos tinguin una qualitat perfecta i l'exclusiva estigui assegurada, el milió de pessetes.

Els personatges més pagats són els més difícils d'aconseguir: s'amagen, tenen estratègies per eludir els fotògrafs, usen escortes professionals *anti-càmera*... Un dels casos més sonats va ser aquell de fa uns estius, amb la família Rossi com a estrella central. Carmen Rossi i fills arribaven a l'aeroport amb una consigna sabuda: havien venut l'exclusiva de la seva venguda a Mallorca a una revista i, per tant, el can familiar s'havia de dividir en arribar a Son Sant Joan. El fet va produir que l'allau de fotògrafs —i redactors— s'escampàs, seguint el personatge que creien més assequible. Per si això fallava, els infants Rossi havien après frases de tipus "pas de foto" —en francès— i es tapaven el rostre amb llibres, bosses o el que tenguessin a mà.

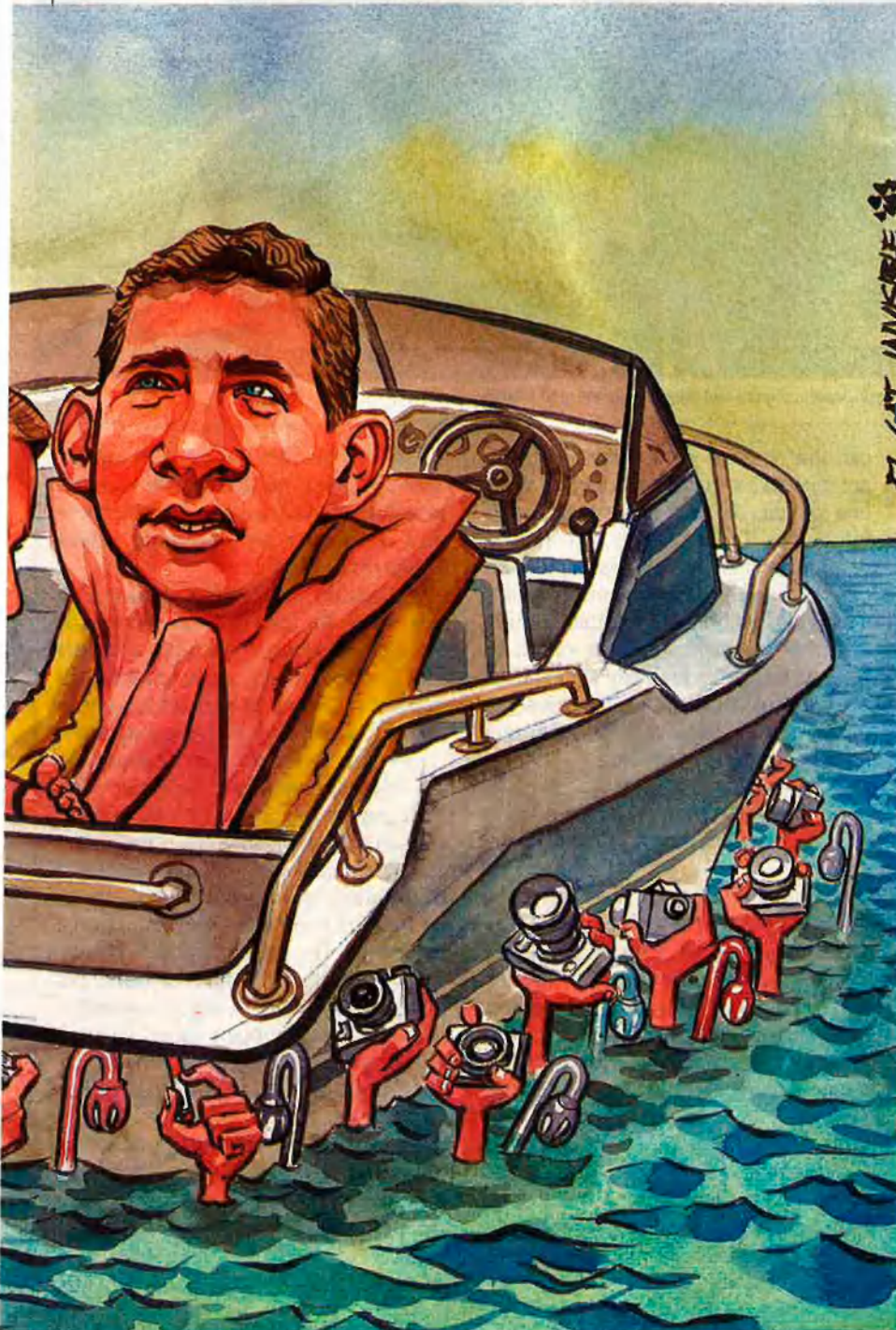
La llista dels difícils continua: Mario Conde, els Albertos, Severiano Basllesteros —que en una ocasió arribà a agredir un fotògraf i li rompé la càmera, si bé és veritat que després li'n comprà una de nova—, a més dels polítics en general, que vénen a "descansar i no parlar de política".

També, és clar, n'hi ha que posen les màximes facilitats per posar: generalment són persones que vénen del món de l'espectacle o la televisió. Es desfan per sortir en una foto monstres com Joaquín Prat, Norma Duval, Jesús Hermita... i també els que estan de gira artística, per allò de la promoció.

De totes maneres, qui vol tranquil·litat, en troba. Prova d'això és que, fins fa poc, abans que els *paparazzi* ho descobrissin, l'hotel La Residència, al nord de l'illa, albergava *peixos grossos*, d'aquells que una exclusiva fotogràfica els deixa servits per tot l'estiu.

FAMÍLIA BORBÓ: UN CAS ESPECIAL

Mallorca, l'illa de la calma, va començar a convertir-se en lloc d'estiueig de *paparazzi* quan van aparèixer noms

Mallorca, va començar a convertir-se en lloc d'estiueig de *paparazzi* quan van aparèixer noms molt coneguts.

ARXIU

molt coneguts, com la família reial. Conten els que ja fa anys que estan en la professió que a la reina Sofia se la podria retratar anant de compres, per comerços de Palma. Actualment, els reis, i els fills dels reis, només deixen fer fotografies oficials.

La polèmica va començar amb la visita de la monarquia britànica a la monarquia espanyola, en el lloc d'estiueig habitual: el palau de Marivent. Aquell any van aparèixer fotògrafs de pertot: de tot l'estat espanyol, també de britànics, i d'altres interessats per la qualitat de la notícia de societat i noblesa. Aquell any, les murades que envolten Marivent van ser envaïdes per escales de mà, on els fotògrafs, majoritàriament anglesos, s'hi repenjaven per poder captar més imatges. El fet va provocar molt de rebombori, i va començar la veda de les fotos. Els reis farien, a partir d'aleshores, la foto oficial de l'estiu, amb família al complet, i durant la Copa del Rei, en què participen cada any. La resta del temps, demanaren tranquil·litat absoluta.

Per cert. Memorable va ser la persecució que va protagonitzar la premsa internacional a la reina d'Anglaterra. La senyora volia anar a fer una volta fins a Valldemossa, en cotxe. Però el que no va

calcular el servei de seguretat del gabinet reial va ser que darrere darrere venia tota una cua de cotxes, farcits d'aparells fotogràfics. La persecució de cotxes es va produir quan la reina Isabel va sortir del seu vehicle i es va veure rodejada d'individus amb un sol ull, que la miraven obsessivament. La reina va renunciar a la visita i va fugir cap a Palma una altra vegada, i darrera d'ella duia dos o tres cotxes de seguretat, que feien més lenta la marxa dels fotògrafs.

LA INTIMITAT NO HI COMPTA

En qualsevol feina, la preparació i l'infraestructura amb què es treballa té molta importància. En el periodisme gràfic, però, potser pesa més la qualitat del material, que moltes vegades supleix la manca del fotògraf. No és que els *paparazzi* siguin pèssims enquadradors, o que sempre desenfocin, sinó que, sovint, la càmera bona obtindrà millors vistes que la dolenta.

Aquest fet, que pot semblar doïut, no ho és gens a l'hora d'anar per feina: un foto-periodista, com millor té l'equip, les seves eines, millor serà ell, o, si més no, els seus resultats.

L'equip bàsic del *paparazzi* és senzill: amb una caixa, un teleobjectiu i un duplicador, que es posa entre el teleobjectiu i la caixa, ja pot fotografiar al més esquiu dels éssers.

No obstant això, el bon *paparazzi* té més coses: les lents que usa poden arribar a ser de quatre o cinc tipus diferents i sol dur dues caixes, per si una falla. El motoret inclòs no és mai sobrer, per si cal fer una seqüència o ràfega d'imatges.

N'hi ha, finalment, que passen ràdio-telefons (aquesta és l'última moda entre *paparazzi*), per tal d'estar sempre comunicat amb els seus contactes.

I parlant de contactes... aquesta és una de les armes quasi imprescindibles per a un fotògraf *free-lance*, que va a la caça del famós. De això, molts dels *paparazzi* que vénen a l'estiu fan rondes per platges i discoteques, per restaurants i llocs de moda, buscant aquell conegut que li proporcionarà la informació necessària per trobar el que busca i el lloc on ha de ser.

Aquest és, a grans trets, el món dels *paparazzi*, un ofici que, amb el transcurs dels estius, ha anat arrelant a l'illa: la *jet*, encara dona a menjar. ¡Més que mai!